

det ikke ret hyppig vil hænde ude i Landkommunerne, at man skal være nødt til at tage Børnene fra Forældrene. Jeg har en eneste Gang som Sogneraadsmlem været med i en saadan Gerning, og jeg ønsker ikke at komme med dertil tiere. Jeg er vis paa, at Sogneraadene ville føle sig lettede ved at faa alle disse intime og vanskelige Forhold varetagne af en selvstændig Myndighed. Det er jo muligt, at man i Udvalget kan finde paa noget andet, men jeg vil dog paa det bestemteste bede om, at man ikke alt for meget gaar hen og omkalfatrer det, der her er foreslaaet.

Der er en Bestemmelse i § 19 om, at Embeds- og Bestillingsmænd ere pligtige til at anmelde saadanne Tilfælde af daarlig Opdragelse, som komme til deres Kundskab. Den sætter jeg megen Pris paa. Og jeg tror, den vil faa megen Betydning i Retning af at faa det hele Apparat til at virke. Dette gælder vel navnlig Skolemyndighederne. Skønt jeg ikke er meget kendt med de københavnske Forhold, tænker jeg mig alligevel, at der er faa Mennesker, der kende de københavnske Hjem og deres Børns Vilkaar saa godt som Skolens Personale. Det er derfor Skolemyndighederne, man skal se at faa draget med ind i denne Virksomhed.

I § 30 er der en Bestemmelse om, at Forstanderne for de offentlige Opdragesanstalter skulle udnævnes af Kongen. Kommissionen begrundet dette paa den Maade, at det gælder om, at vedkommende bliver udstyret med al den Myndighed, al den gode Selvfølelse, som han kan udstyres med. Det gælder om, at vedkommende kan have paa Fornemmelsen, at gennem ham taler hele den bagved ham hvilende Statsmagt, saaledes at det Ord, han siger, har noget at betyde. Det er godt, at der ikke her er sat nogen Betingelse i Retning af Eksaminer og sligt, thi det gælder her udelukkende om de personlige Egenskaber. At der vil blive valgt vel oplyste, og for at bruge den ærede sidste Talers Udtryk: intelligente Forstandere, det tænker jeg ikke, man kan være i Tvivl om, naar Kongen skal udnævne dem. Man kan ikke skjule, at der ved en Lov som denne kan være den Fare, at adskillige lavt tænkende Forældre kunne bestræbe sig for at manøvrere deres Børn over paa det offentlige og frigøre sig for det Arbejde, den Bekostning og den Omtanke, det er at opdrage de Børn, de have sat i Verden. Der er en Fare, men denne Fare imødegaaes, synes jeg, paa passende Maade i Lovforslaget ved Be-

stemmelsen om, at de efter deres Evne skulle bidrage til Børnenes Underhold ved Bestemmelsen om, at de ligefrem kunne straffes, hvis man kommer under Vejr med, at de forsætlig have forsømt deres Børns Opdragelse.

Angaaende Udredelsen af de Omkostninger, som denne Lov vil føre med sig, vil jeg sige, at det forekommer mig, at dette Forhold er meget praktisk ordnet, idet Kommunerne skulle udrede det halve og Staten det halve. Der er i § 45, 3die Stykke, en Bestemmelse om, at Kommunerne skulle indsende deres Regninger til Justitsministeriet inden Udgangen af Februar Maaned, for at modtage Refusion fra Ministeriet. Denne Bestemmelse er gaaet ordlydende over fra den paagældende Paragraf i Kommissionsforslaget. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa, at den vel nok nu skal ændres saaledes, at man i Stedet for Februar Maaned sætter Maj Maaned. Man maa jo nemlig erindre, at Kommunernes Regnskabsaar er forandret, siden Kommissionsbetænkningen af 1895 kom, og at det derfor vil være nødvendigt at bringe denne Bestemmelse i § 45 i Overensstemmelse med Kommunernes ny Regnskabsaar. Det er jo saa lige til, at man kun behøver at gøre opmærksom derpaa.

Jeg ønsker altsaa dette Lovforslag alt godt paa Vejen. Det bestaar af 50 Paragraffer, men det er, som jeg sagde, ikke desto mindre en Helhed, som man nødvendig maatte bryde alt for meget. Jeg vil derfor indstændigt henstille til det høje Ting ikke at lappe og ændre alt for meget paa dette Forslag, men hellere, om det var muligt, tage det omtrent, som det er. Min Tanke vender tilbage til Udtrykket: de forbryderske Børn i Lovforslagets Titel. Det er et underlig haardt og koldt Udtryk, et af de strengeste og koldeste Udtryk, vort Sprog ejer. Kunde vi faa dette Lovforslag ophøjet til Lov, og kunde en saadan Lov bidrage til, alt som Aarene gaa, at dette sørgelige Ords Virkelighed blev sjældnere og sjældnere iblandt os, da tror jeg, vi kunde sige, at vort Arbejde ikke har været forgæves.

Ellinger: Det Spørgsmaal, som i denne Sag jo er det allervigtigste, er det foreslaaede Indgreb fra Statens Side i Forældremyndigheden. Men naar man her som andetsteds er skredet til dette, ligger det i den Erfaring, vi ogsaa have herhjemme: at Børnene atter og atter vende tilbage til Forbrydelsen, at den